

Grafikától az olajig

A mátrafüredi erdészeti szakiskola egyik nagy termének dupla ajtaja felett láttam egy mufloncsapatot ábrázoló, két méternél szélesebb olajképet. Ilyen méretű munkákat nem sokan mernek felvállalni a hazai vadászalkotók közül, amikor megkérdeztem a házigazdát, ki a festő, azt a választ kaptam, hogy ő *Matyikó Tibor*, aki itt, Heves megyében, *Szentdomonkoson* él.

Balatonfőkajáron született 1957-ben, s a „nagyvíz” mellett töltött gyermekévek meghatározták későbbi életútját. Szülői ajándékként kapott állatfigurás meséskönyvei nyomán kereste az abban szereplő kis állatokat, s érdeklődése egyre inkább a növény-és állatvilág felé fordult. A kis kamaszként kapott állat-és növényhatározók segítségével már nem csak meglátta, de felismerte, és be is azonosította az egyes fajokat.

Szinte természetes, hogy ezek után a soproni erdészeti technikumban kezdett tanulni, ahol minden szabadidejét az erdőn töltve megismerkedett – a vízpart után – az erdő növény- és állatvilágával.

Ebben az időben fogalmazódott meg benne a vágy, hogy azt a sok szépséget, amit a természetben látott és átélt, képeken másoknak is bemutathassa. Az iskola elvégzése után munkája mellett természetfotózással és ornitológiával töltötte legszívesebben az idejét, több, mint húsz éven át fotózott a természetben, közben rengeteg ismeretet, élményt szerzett. A fekete-fehér képeket maga dolgozta ki, és ezek sorra jelentek meg az újságokban és a könyvekben, ezenkívül sikeres kiállításokat rendezett.

Jó tíz évvel ezelőtt hagyta abba a fotózást, de az alkotási, közlési vágy benne maradt, sőt fokozódott – akkor kezdett rajzolni, majd később festeni. Új, csodálatos világ tárult fel előtte. Mivel senki nem tanította rajzolni és festeni, maga fedezte fel a technikákban rejlő lehetőségeket. Rajzokat 1995-től készített, először ceruzával, majd tussal, azóta állandó grafikusa a „Madártávlat” című folyóiratnak. 2006-ban megjelenő önálló, „Állatok közlő” című, emlősöket és madarakat bemutató, 150 fekete-fehér grafikát tartalmazó kötete.

1997-ben kóstolt bele a festészetbe, ekkorra datálódna az első gouache- és olajképei. Míg grafikáin főleg állatok a szereplők, legfeljebb kevés környezet ábrázolásával, addig festményeinek jelentős része tájkép, amelyeken azért feltűnik egy-egy vad is – részeként a környezetnek. Képein visszaköszönnek a szentdomonkosi táj lágy lankái, az elgazosodott fáslegelők, az őszi színorgiában tobzó bükkösök. Szereti az intim hangulatú, finom fényeket, a rétegenként, „pikkelyszerűen” felhordott olajfesték plasztikus mélységi hatást kelt a nézőben. Korábban elkészült munkáit sosem javítja utólag, úgy tekinti, mint az akkori „alkotói korszak” terméke, hibáival együtt is vállalható. Eddig három könyvet illusztrált, s nevéhez fűződik a KVM által megrendelt „Védett hazai emlősök” címmel megjelent nagyméretű természetvédelmi plakát elkészítése.

Első jelentős kiállítása Tiszavasváriban volt 1997-ben, majd ezt továbbiak követték, többek között Budapesten, Sopronban és Egerben. Munkái eljutottak Németországba, Olaszországba, Luxemburgba, Belgiumba és Nagy-Britanniába. Ez év szeptemberében volt tárlata a

Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium Zöld galériájában, októberben pedig a Hotel Kempinsky halljában állítja ki képeit.

Somfalvi Ervin

MAGYAR VADÁSZLAP

2008-11-15